

נעמי, רעייתו:

מייד חברי, אישי, נערי שלי. קרוב לששים שנה אנחנו ביחד.

מייד אהב את החיים והחיים אהבו אותו. אהב את עבודתו. אהב מה שעשה. ואנשים אהבו את מה שעשה.

אהב לטעום את החיים בכל צבעי הקשת על גווניהם השונים. הוא חי בשלום עם עצמו ועם העולם. הוא לא רק ידע איך לחיות. הוא גם ידע איך למות.

לפני שנה עדיין עבד. לפני שבוע חיינו לנו שנינו, ללא פיליפיני, ללא מוסד סיעודי, בית אבות וכו'. ללא כסא גלגלים.

נכון, קשה לחזות בדעיכה, שקיעה של אביר נעורייך. אך הכליון היה חרוץ ומהיר.

זכרו הטוב עדיין מהדהד בכל חדרי הבית. הקירות נושפים את נשימתו, הרצפה לוחשת את צעדיו. הוא עדיין נוכח בבית. קורא בשמי, צוחק, מבסוט. צחוק השועט כעדר יעלים במדרון.

אנחנו קשורים זה לזו כמו הים לחוף.

אתה שט בתוך עורקי כמו גונדולה בוונציה.

הזדקנו ביחד כמו תלתל בתוך תלתל.

כמו גלגל בתוך גלגל.

שום יום לא יתחדש בלי שיר הלל,

ובמקום קינה את שמך אשא כל ליל.

היו לך מחלות First Class, חמישה כוכבים.

קוצב לב

שבץ מוחי

שחמת כבד

פסוריאזיס

צלוליטיס

לא היית מודאג במיוחד. לא נתת למחלה כזו או אחרת לנצח אותך. חידק הוא שהכריע אותך, חידק.

לעולם לא אשכח את אהבתך ויופיך.

תודה על כל החיים שהענקת לי. איזה חיים נפלאים. ומה קוצר לו אדם בחייו? אהבות שאהב וצחוק ילדיו.

אהבה והכרת טובה אין סופית.

אני המצבה של כל מה שהיה.

רק אהבה תעצים את רוחנו

ואני אהבתיך

אהוד, אחיו:

אחי מידד,

היינו שלושה, צמחנו על אותו מצע, שכונה בחיפה של אנשי עמל עם אבינו פינייע ואמנו ציפה, חווינו את תנועות הנוער ויצאנו להגשמה. כמו שאומרים נגזרנו כולנו מאותו הבד, אבל כל אחד מאיתנו פנה לכיוון שונה ומצא את עצמו משוטט בשבילי החיים במסלול שונה.

לפני 11 שנה ומחצה נפרדנו מאחינו הבכור אלדד, והיום אני נפרד ממך ונותרתי אחרון.

לחתונה של אלדד הגעת מאימון מפרך בגדוד, ולחתונה שלך הגעתי אני גם כן מאימון מפרך באותו הגדוד. לעיתים, דרכינו הצטלבו אבל כל אחד מצא את דרכו הייחודית בחיים.

המשרד שהקמת והפרויקטים הגדולים שהובלת הסבו גאווה לא רק לך ולמשפחתך אלא גם לי, הייתי גאה בך ומשוויץ בפועלך. בימים קשים תמכת בי ועזרת לי לעבור ולשקם את חיי.

היית איש טוב, מוכשר ואחד שיודע להפיק את המירב מהכול. הקמת שבט מפואר שדאג לעטוף אותך ואת נעמי מתי שצריך. ורדה, אני וכל השבט שלנו נזכור אותך באהבה רבה, מידד אחי, נוח בשלום על משכבך.

ורד, בתו:

אבא אני כבר מתגעגעת

לקול שלך לחיוך שלך לאכפתיות שלך לטלפונים שלך שבודקים מה שלומי מה עם צלי והבנות – בכל פרט גדול וקטן מהצטננות דרך טיול עבודה צבא – הכל עניין אותך באמת ורצית לדעת וגם לתת עצה טובה על הדרך כי העצות שלך תמיד היו יקרות מפז.

אבא אני כבר מתגעגעת לשיחות, למבטים הטובים, לפרגון, לשמחת הלב

אבא אני כבר מתגעגעת לאוכל שהכנת לנו או שקנית במקומות הכי טובים

אבא אני כבר מתגעגעת לשימת הלב לפרטים הקטנים, לחכמה, לעינים הטובות, למבטים החמים, לאהבה שיצאה ממך אל כולנו וגרמה לנו לראות את עצמנו באור טוב יותר כי כשמאמינים בך הכל יותר קל

אבא אני כבר מתגעגעת למתמטיקה שלימדת אותי והרבה אחרי שאני שכחתי לימדת גם את רוני

אבא אני כבר מתגעגעת לנסיעות הארוכות שהיית לוקח אותי כשהייתי חיילת אפילו למצפה רמון ולמערות בית גוברין גם כמה פעמים בשבוע

אבא אני כבר מתגעגעת לטלפון שלך שדואג אם כבר נסענו או כבר חזרנו או אם אחת הבנות כבר היתה וחזרה ובאה ועשתה ככה או ככה

אבא אני כבר מתגעגעת ליכולת החשיבה שלך שאין שניה לה

קמנו היום לבוקר אחר – אנחנו יתומות מאב – זה כאילו הורידו את אחד המוטות שמחזיקים את המשכן. איך נמלא את החלל?

אבא אני כבר מתגעגעת אבל מקווה שמשוהו מן הטוב שלך החסד הראיה הבהירה עבר גם אלינו מספיק קצת.

נוח על משכבך בשלום. תודה לאל שנגמר הסבל. מקווה שאתה מסתכל מלמעלה ורואה את כל הטוב שהשפעת ועוד יש לו גלגולים קדימה.

אוהבת אותך מאד.

שירי, בתו:

שאלו אותי: מהו כדורסל?

אהה, כדורסל זה מה זה יופי

אבא שחקן צמרת וחפיסה של טופי

ביציע אני יושבת ועל אבא רק חושבת

איך קולע הוא לסל

רק, מוסר צועק אבל...

אוי אבוי, ראו זה פלא

את הטופי אני מחסלת

איזה עסק ביש

לרופא השיניים חיש.

מסתבר שכדורסל זה חורים בשיניים.

אז אבא אומר נמצא משחק בשיניים

טניס הוא מיד מציע

במגרש יחדיו נזיע

והנה הוא כבר מוכן

ללמדני את רזי הספורט הלבן

כדורים שולח ממחבט

חבטת כף יד, גב יד והנה כבר סיימנו סט

ולי מבטיח אבא שאם בטניס רק אשקיע

עד לווימבלדון אגיע

אבא יקר,

אומרים פעם שלישית גלידה. אצלך זו אכן פעם שלישית ובימים האחרונים זה נראה לי שכל כך לא רצית להגיע לשם. הרי אחרי שקמת מדום לב אמרת – אל תאמינו – אין שום דבר לבן שם הכל שחור משחור.

אבל אני מקווה שבכל זאת יש מקום כמו גן עדן בסיפורים ואתה יושב שם מול קערה ענקית של גלידת מנטה עם ליקר שוקולד והר של קצפת ונהנה מכל לק או ביס בלי שיגידו לך למה אתה אוכל וכמה אתה אוכל. ואחיך אלדד מצטרף אליך ואתה מלמד אותו שניתן לאכול ולהנות עכשיו וממש לא צריך לשמור לאחר כך. זה הרי כל כך מגיע לך אבא.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

ממני, שירי.

מתמטיקה ופיזיקה הם לא עניין טריוויאלי

אבל לבת של מהנדס זה לא עניין פטאלי

כי עם אבא פיזיקאי ואם פולניה

כל תרגיל יכול להפתר בשניה.

אז לאבא אני פונה, ואומרת בתחינה

בוא עזור לי עם הנגזרת

כי לצופים אני ממהרת
והזמן עובר חולף
ואבא דיי עייף
לא קם מהכורסה הנוחה
ואני כמעט בוכה
אז ת'ראש אני שוברת ואת
התרגיל פותרת ובסוף כשאבא בא
אני כבר בתרגיל הבא.

רוני, נכדתו:

יואש היה חלש / כמו קש / כחוש, תשוש / כמו יתוש. / לא אכל / לא שתה / לא מרק / לא חביתה. / אמא אמרה: / הילד חלש. / אבא אמר: / לרופא ניגש. / הלכו לרופא עם יואש.

זה אחד השירים שסבא היה מקריא לי, כחלק מהניסיון לשכנע אותי לאכול יותר. בתור ילדה לא אהבתי לאכול הרבה, אבל את האוכל של סבא – ובפרט תפוחי האדמה – תמיד שמחתי לזלול. את השיר על יואש למדתי עד מהרה בעל-פה, אבל לא רק אני – גם סבא. מדי פעם היינו שבים ונזכרים בו, וגם לפני שבועות מעטים, הוא זכר.

זו דוגמא אחת לכמה דברים שאפיינו את סבא: זיכרון פנומנלי (תודה על זה) ואכפתיות עצומה כלפינו, הנכדים (תודה גם על זה). נוכחתי בזאת שוב ושוב, כשבתיכון סבא לימד אותי טריגונומטריה ואיך לשרטט אליפסה, וכשקנה לי את העוגיות שאני אוהבת, או הכין באהבה ובטעם סלטים ותפוחי אדמה במיוחד בשבילי.

אתמול תמה מכסת הניסים של סבא.

חשוב לציין, מכסת הניסים שלו הייתה גדולה יותר משל רוב האנשים. אוהבים לומר שאלוהים לוקח את הטובים ראשונים. במקרה של סבא שלי, ההפך הוא הנכון. הוא היה הטוב מכולם, ואלוהים התערב שוב ושוב והשאיר אותנו בחיים. הוא שבר את הסטטיסטיקה. גם עם קוצב לב, עם השמנה, אחרי צנתור מוח – הוא עבר את הכל, והמשיך. ואנחנו זכינו בסבא הטוב מכולם. אבל אתמול תמה לו מכסת הניסים. לא לפני שטיפס במעלה פירמידת הצרכים של מסלו עד להגשמה עצמית.

כאמור, למדתי מסבא הרבה דברים: איך לשרטט אליפסה, אילו זיתים הכי טובים, ושאם נותנים לך – תקח; מרביצים לך – תברח. אבל יותר מהכל, למדתי ממנו איך לחיות. ביושר, בנחישות, עם המון הומור והסתכלות בעין טובה על החיים. לחיות בחיוך ובזקיפות קומה ולא לפחד לרדוף אחרי החלומות שלי. לנצל את החיים עד תוכם.

סבא שלי הוא אחת ההשראות הכי גדולות שלי (האחרות הן הסבתות שלי). אני כל כך שמחה שיכולת להתגאות בנו, סבא, ואשתדל להמשיך להסב לך גאווה –

הנכדה הבכורה שלך.

עינת, נכדתו:

*

סבא עושה ספירת מלאי:

אישה אחת

שתי ילדות, שני חתנים

ארבע נכדות

ונכד אחד.

עכשיו אפשר להירגע.

עוד לילה ללא שינה.

ענבר, נכדתו:

סבא שלי,

איך אפשר להיפרד ממך, זה פשוט לא נתפס לי.

מהאדם הטוב שהיית? מהעיניים הטובות שלך? מהחיוך האינסופי? תמיד שואל, תמיד דואג.

איך אפשר להיפרד מבן אדם שכולו רק טוב?

איך כל פעם באנו בשבת והיית שומע אותנו בדלת, אז היית ישר קם לקראתנו, קורא "נעמי נעמי הם הגיעו בואי", והיית מסביר שנעמי כבר מסיימת להתארגן ובאה והיינו מתיישבים מסביב לשולחן בסלון ומתחילים לספר לך איך עבר עלינו השבוע והיית מקשיב כל קשב,

איך תמיד שיחקת איתנו רמיקוב ורוב הפעמים גם ניצחת,

איך תמיד שמתי לך אבטיח בצלחת ואמרת לי די זה יותר מדי ותמיד שמתי עוד אחד או שניים,

לא יודעת מה עשיתי טוב שזכיתי בסבא כמוך אבל זכיתי.

תודה על מי שהיית עבורי: מודל לחיקוי והשראה.

איך אהבת אותנו סבא

כל כך אהבת

אהבה שלא תלויה בדבר, אבל באמת!

מקווה שטוב לך שם למעלה ושאתה עם המשפחה שלך,

אני אוהבת אותך סבא,

הנכדה הקטנה שלך

בצלאל, חתנו:

מידד חמי היקר והאהוב,

באמצע התמוז, מידד הלך,

האיש הגדול עם המבט הרך,

הפנים הטובות, הלב הרחב והנדיב

האדם שהיה הכי מענטש בעולם.

אם יש דבר כזה מענטש, זה מידד.

ומי יתן וכל עם ישראל בני אדם כמו מידד,

ברוחב היד ובבהירות הלב והמחשבה.

מידד, עמוד התווך, בועז ויכין של משפחתנו,

תמיד שמנו בך מבטחנו ומעולם לא אכזבת.

תמיד עזרת במעשים ובעצה טובה.

מאגר בלתי נדלה של ידע על כל דבר טוב ומועיל

בחיינו של האדם. תמיד להועיל. תמיד בתבונה.

בכל תקלה קטנה כגדולה, מידד ידע מה הפתרון.

משענת ארז ופלדה.

מוח חריף וחד, וכל דיבורו מדוד וקולע.

מעולם לא אמר לי מידד מילה רעה על איש,

מחשבתנו תמיד טהורה וזכה. תמיד אוחזת בחיובי ובטוב.
מידד, אהבתי מאוד לשוחח איתך, לשמוע את נקודת מבטך על הדברים,
לשמוע על הווי ישראלי משכבר, שלושה בסירה אחת, הגשש החיזור,
וגם על משחקי NBA וקצת על כדורגל, לפעמים על ענייני ביטחון ופוליטיקה,
ידעת להעלות בזיכרון זמנים קשים של ילדות בירושלים של המצור,
הרפתקאות ומעשים הקשורים ללימודים בחיפה בבוסמת ובטכניון,
זכרונות על השירות בצנחנים, בסיני, בבית חולים שדה במלחמת יום הכיפורים,
זכרונות על דרכך המקצועית המופלאה, על הדרך אותה סללת בחיים,
שבנית במו ידיך, שהעלתה אותך מעלה מעלה, כוח עז בך.
אתה סימלת בעיניי את הדור שנולד בארץ ערב תקומתה, בני הדור המייסד,
דור מגנה ובונה של הארץ, אנשי עבודה ועמל ורוח אמיצה ונחושה.
מידד, הכי מענטש בעולם, נזכור אותך באהבה ובגעגוע,
איש נדיב ואהוב, נוח בשלום על משכבך,
תחסר לנו מאוד.

ד"ר אבי שלו, חבר ועמית:

מידד יקר,

היית חבר טוב ורגיש ומאושיות הידע הישראלי בענף יחד עם יגאל חברך הקרוב הקמת חברת יעוץ מקצועית ומובילה.
תמיד היית מעניין ומתעניין ולא שקטת עד שמצאת פתרון מושלם ומדויק לכל בעיה שהציקה לך.
כראש השבט הקמת עם נעמי היקרה משפחה לתפארת ועתירת נחת.
שקדת גם על המשכיות מקצועית מכובדת בדמותה של שירי המוכשרת.
לכתך מאיתנו מציינת בענף את ראשית סיומו של עידן ענקי הידע המקצועי כאלה שלא ישובו עוד.
תמיד תחסר לנו מידד, כואבים את לכתך, תהא מנוחתך עדן וזכרך ברוך.